

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 285/04-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť K. Č., bytom D., zastúpenej advokátkou Mgr. M. P., B., ktorou namieta porušenie práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 108/93, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2004 doručená sťažnosť K. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 108/93.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že 21. augusta 1992 podala okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala vyslovenia neplatnosti výpovede z 27. mája 1992. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 104/92 boli spoločne prejednané výpoveď z 20. decembra 1991, okamžité zrušenie pracovného pomeru z 18. júna 1992 a výpoveď z 27. mája 1992. Okresný súd uznesením z 1. júna 1993 sp. zn. 7 C 104/92 rozhodol o vylúčení prejednávania výpovede z 27. mája 1992 na samostatné konanie, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 108/93. Rovnako na samostatné konanie vylúčil aj okamžité zrušenie pracovného pomeru z 18. júna 1992.

Sťažovateľka uvádza, že konanie vedené pod sp. zn. 13 C 108/93 prebieha aj v súčasnosti, t. j. už viac ako 11 rokov.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní č. 13 C 108/93-151 bolo porušené základné právo sťažovateľky K. Č. na súdnu a inú právnu ochranu spočívajúce v jej práve na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v súlade s čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby Okresný súd Bratislava I. zaplatil sťažovateľke sumu vo výške 700.000,- Sk ako primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu jej nemajetkovej ujmy, v súvislosti s porušením jej základných práv a slobôd ako aj náklady a výdavky v súvislosti s konaním č. 13 C 108/93-151 vo výške 7.715,- Sk. (...) Okresný súd Bratislava I. je povinný nahradiť sťažovateľke trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Podľa čl. 6 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu (...).

1. Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľka mohla o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd z obsahu podania doručeného ústavnému súdu, ako aj z obsahu spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľkou napadnuté konanie okresného súdu bolo v časti vedenej pod sp. zn. 7 C 104/92 právoplatne skončené 21. júna 1995.

Ústavný súd konštatuje, že od 21. júna 1995 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 5. januára 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako podanú oneskorene.

2. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti, jej príloh a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 108/93.

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom 5. decembra 2003. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha

okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného prostriedku.

Rozsudok okresného súdu z 5. decembra 2003 bol na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 46/04 z 8. septembra 2004 potvrdený. Rozhodnutie krajského súdu dňom doručenia účastníkom konania nadobudne právoplatnosť, a tým dôjde k právoplatnému skončeniu veci bez toho, aby sa akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť okresnému súdu.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd (v sťažnosti označený ako porušovateľ základného práva sťažovateľky) v čase podania sťažnosti (5. januára 2004) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a napokon ani postup krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 188/03) tento stav veci viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov k záveru, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Zároveň bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2004